



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρ. Ι. Π. Παρᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου [τέλος].

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ ἐτέρου φύλλου χάρτου ἔγραψε ταχέως γραμμάς τινας, τὸ φύλλον δὲ τοῦτο ἔθηκεν ἐν μικρῷ χαρτοφυλακίῳ, ὅπερ ἐκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλειεν ἐν τῷ φακέλλῳ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπέγραφεν αὐτήν:

Τῷ κυρίῳ κόμητι δ' Ἀμβαρῆς,

ἡ μαρκησία εἰσήλθεν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἀνωθεν τοῦ ὧμου τῆς Καικιλίας ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— Πῶς! εἶπε, διατί γράφεις εἰς τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρῆς;

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε τὴν μητέρα της.

— Διατί; Διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω λυπηρὰν εἰδήσιν καὶ συγχρόνως μίαν εὐχάριστον. Θὰ κλαύσῃ ἀπ' ἐνὸς καὶ θὰ γελάσῃ ἀπ' ἐτέρου ὡς ἀρχαῖον προσωπεῖον.

— Ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι αἰνιγμα.

— Ἰδωμεν, μητέρα μου, καθήσατε πλησίον μου.

— Ἔστω.

— Φρονεῖτε ὅτι εἰς ἀνὴρ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο γυναῖκας συγχρόνως;

— Ὁ! Καικιλία. Βεβαίως ὄχι.

— Τότε λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον κόμητα Ροζέ δ' Ἀμβαρῆς, τὸν εὐνοούμενόν σας.

— Διατί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ εἶπω μετ' ὀλίγον. Ἄλλο ζήτημα. Φρονεῖτε ὅτι μία γυνὴ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο ἀνδρας συγχρόνως.

— Ἀλλὰ, Καικιλία, αἱ ἐρωτήσεις σου αὐταὶ εἶναι πολὺ τολμηραί.

— Ἀπαντήσατέ μοι.

— Ὁχι, βεβαίως.

— Τότε ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς δὲν δύναται νὰ μὲ νυμφευθῇ...

— Διατί;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο μυστικόν, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ εἶπω καὶ τοῦτο.

— Ἰδωμεν, τέκνον μου, τί σημαίνουναι ταῦτα;

— Τοῦτο σημαίνει, μητέρα μου, ὅτι εἰμαι δυστυχὴς, ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ λάβω σύζυγον τὸν κύριον δ' Ἀμβαρῆς. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἂν ὑποπτεύετε καὶ τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸν γάμον τοῦτον ἀνεκτέλεστον. Θέλω νὰ μείνω πλησίον σας, νὰ ζῶ ἐλευθέρᾳ, ἥσυχος, εὐχαριστημένη.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐκπληκτοῦ μαρκησίας.

— Ἰδωμεν, μητέρα μου, εἶπε διὰ σπαρρακτικῆς φωνῆς, εἰμαι θυγάτηρ σου, τέκνον σου, τὸ μόνον τέκνον σου. Δὲν θέλεις νὰ μὲ βλέπῃς νὰ ὑποφέρω. Κράτησόν με λοιπὸν. Ἄς ζήσωμεν ἡ μὲν παρὰ τὴν δὲ ἀφοσιωμέναι! Ἄς πράττωμεν τὸ καλὸν περὶ ἡμᾶς. Εἴμεθα πλούσιαι καὶ δυνάμεθα

νὰ τὸ πράττωμεν. θὰ μᾶς ἀγαπῶσι τοιοῦτοτρόπως. Θὰ βλέπωμεν τοὺς πένητας μειδιῶντας κατὰ τὴν διαβάσιν μας. Μητέρα μου, εἰπέ μοι ὅτι συναινεῖς. Ἄς ἀπαλείψωμεν πάντα τὰ μίσση, καὶ πᾶσαν ζηλοτυπίαν καὶ ἔχθραν. Ἐχομεν πολλὰ ἀδικήματα νὰ ἐπανορθώσωμεν. Τί ἀξίαν ἔχει τὸ χρῆμα ὅταν δὲν εὐεργετῇ τις; Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως θ' ἀποθάνωμεν. Εἰπέ μοι ὅ,τι θέλεις, ὅτι μὲ ἀφίνεις νὰ πράξω ὅ,τι θέλω. Ἀκουσον ὅ,τι θὰ δώσω θὰ μοι στοιχίσῃ εὐθηνότερα τοῦ συζύγου.

Ἡ νεᾶνις ὠμίλησεν ἐπὶ πολὺ τῇ μαρκησίᾳ ἀσπαζομένη καὶ θωπεύουσα αὐτήν.

— Ναί, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία συγκινηθεῖσα εἰς ἄκρον, ἃς μὴ κλαίωμεν πλέον. Πράξον ὅ,τι ἡ καρδιά σου σοὶ ὑπαγορεύει. Ὅ,τι πράξεις θὰ εἶναι καλόν.

Ἡ Καικιλία ἠθέλησε ν' ἀπολαύσῃ τὴν νίκην, ἣν ἤρατο.

— Ἰδού, μητέρα μου, εἶπεν, ἀνάγνωσον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου Ρισάρ.

Εἶτα δὲ δίδουσα αὐτῇ ἐκείνην ἣν εἶχε γράψῃ διὰ τὸν κόμητα:

— Ἀνάγνωσον καὶ αὐτήν. Θὰ τὴν ἐγχειρήσῃς ἔπειτα ἡ ἰδία.

Ἐλαβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου της τὸ γραμματίον, ὅπερ ἐν αὐτῷ εἶχε θέσει.

Ἐν αὐτῷ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Μελὸ Βρικεβέκ θὰ πληρώσῃ τοῖς κυρίοις Κερανδάλ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ γραμματίου τοῦτου

Καικιλία δὲ Φοντερόζ».

Λαβοῦσα δὲ γραφίδα ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς της:

— Γράψατε κάτωθεν: «Ἐγκρίνεται».

Ἡ μαρκησία ἠτένισεν αὐτὴν ἠδέως, ἔγραψε τὴν αἰτουμένην λέξιν καὶ ἐπανάδωκε τὸ γραμματίον τῇ Καικιλίᾳ.

— Βλέπεις, μητέρα μου, ὅτι δὲν καταστρέφομαι.

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Τίποτε.

Καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν μητέρα της:

— Πόσον είμαι εὐτυχής, εἶπε στενά-
ζουσα. Σὲ ἐπανεύρον λοιπόν!

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἀπέμαζεν ἐν δά-
κρυ, ὅπερ δεικνύουσα τῇ Καικιλίᾳ εἶπεν:

— Σοὶ κοστίζει ἑκατὸν χιλιάδας φράγ-
κων εἰσόδημα, σκέφθητι.

— Λοιπόν! μητέρ μου, δὲν εἶναι τί-
ποτε.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ μαρκησία συγκε-
κινήμενη.

ΙΗ'

Ἐνθα ἡ δικαιοσύνη τίθεται
εἰς κίνησιν.

Οἱ διερχόμενοι τὴν ἀπὸ Βὰν εἰς Ζοσε-
λὲν ὁδὸν τὴν τελευταίαν Πέμπτην τοῦ
Ἰουλιου εἶδον πομπῶδη συνοδίαν ἐπι-
σήμεως βαίνουσαν.

Πολυάριθμοι χωροφύλακες συνώδευον
ἄμαζαν ἀκάθαρτον καὶ πεπαλαιωμένην
συρομένην ὑπὸ δύο κατεσκευασμένων ἵππων,
τὴν ὠδήγει ἵπποκόμος φέρων στολὴν ἀρ-
κούντως ρυπαράν.

Οἱ ἄεργοι Βρεττανοὶ ἐσταμάτων μετὰ
περιεργείας κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐκτά-
κτου ἐκείνης συνοδίας.

Θὰ ἔλεγέ τις βλέπων τὴν ἀσχημίαν τῆς
ἄμαζης ὅτι ἦσαν μέλη τοῦ παρλαμέντου
μεταβαίνοντα εἰς ὑποδοχὴν διοικητοῦ τι-
νος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ἐν τούτοις τὸ φορεῖον ἐκεῖνο περιεῖχε
τρία πρόσωπα, ὧν τὰ δύο ἐγνωρίσαμεν
ἤδη.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ χαρίζεις πάντοτε,
μὲ λευκὸν λαιμοδέτην καὶ μὲ μειδίαμα
εἰρωνίας μετέβαινεν εἰς Πενοὲ ὡς εἰς δια-
σκεδάσειν.

Ἡ ἀνωτέρα ἀνακριτικὴ ἀρχὴ εἶχε δια-
τάξει ἀνακρίσεις καὶ τοῦτο εἰς ἄκρον ἡ-
χαρίσται τὸν κύριον εἰσαγγελέα, ὅστις
οὕτω ἔθετεν εἰς κίνησιν χωροφύλακας καὶ
ὑπαλλήλους.

Ὁ ἄλλος ἦν ὁ κύριος Ὁβερτὲν σοβα-
ρὸς καὶ σύνοφρος.

Τέλος οἱ δύο οὗτοι δικαστικοὶ λειτουρ-
γοὶ συνωδεύοντο ὑπὸ τινος ἀνδρὸς χαμη-
λοῦ ἀναστῆματος, αἰλουροειδοῦς μορφῆς
λίαν παραδόξου.

Οὗτος ἐκαλεῖτο Ἀριστείδης Κεσέρ καὶ
ἦν δικαστικὸς κλητῆρ.

Ὅτε ἡ συνοδία, ἀποτελουμένη ὑπὸ δύο
ἐνωμοτιῶν χωροφυλάκων, διήλθε τὸ Ἐλ-
βὲν αἰ ἐχθρικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων
ἐξεργάγησαν ὡς πῦρ διευθυνόμενον κατὰ
τῶν φυλάκων τούτων τῆς δημοσίας τά-
ξεως:

— Οἱ σταυρωτῆδες!

— Οἱ κατεργαροί!

— Οἱ δῆμιοι!

— Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τοὺς Κερανδάλ!

— Καὶ γίνεται τόσοις θόρυβος διὰ τὰ
λόγια μῆς τρελλῆς!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἔλεγον ἐν
ἀγανακτήσει οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί.

Ὅτε οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὴν
χέρσον, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀναλαμβάνων τὸ
σύνηδες αὐτῷ ὕψος, εἶπε τῷ ἀνακριτῇ:

— Δὲν εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐκταφῇ ὁ νε-

κρὸς ἐκ τοῦ ἔλους, ἀγαπητὴ κύριε Ὁβερ-
τέν.

Ὁ ἀνακριτὴς κατηρᾶτο τὴν ὄραν, καθ'
τὴν ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν
τοιαύτην ἀνάκρισιν.

Παρεσκευάζεν ἐν τῷ νῷ τὰς ἐρωτήσεις,
ἀς θ' ἀπηύθυνε καὶ κατέστρωνεν ἐν εὐσυ-
νειδησίᾳ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ κλητῆρ ἀπεθαύμαζε διὰ τῶν θυρί-
δων τῆς ἄμαζης τὸ θέαμα τῆς μεγαλο-
πρεποῦς ἐκείνης ἐρημίας.

Ἦτο καλλιτέχνης ὁ ἀπλοῦς ἐκεῖνος
γραφεὺς Ἠγάπα νὰ ἴχνογραφῇ. Διὰ τοῦτο
ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ μετὰ τῶν χαρ-
τοσήμων καὶ χάρτην σχεδιασμάτων, ἐφ'
οὗ ἐσχεδίαζε τοπία καὶ γελοιογραφίας
δικαστῶν ἢ δικηγόρων.

Ἄγαμος καὶ ὑποχονδριακὸς κατῳκεῖ
ἄθλιον οἰκίσκον ἐκ τριῶν δωματίων, οἱ
τοιχοὶ τοῦ ὁποίου ἐκαλύπτοντο διὰ τῶν
σχεδιασμάτων του.

Ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ δὲν ἦτο ἄνευ ἁ-
ξίας, θὰ εὕρισκε δὲ ἐπικερδῆ ἐργασίαν εἰς
τινα σατυρικὴν ἐφημερίδα, ἐποτιμα ὅμως
τὴν τρώγλην του, ἐν ᾗ ἔζη εὐχαριστη-
μένος.

Οὐδόλως ἔμελλεν αὐτῷ διὰ τὰ ἐγκλή-
ματα.

Τὸ τοπίον ὅμως ἔθελγεν αὐτόν.

— Τί σκέπτεσαι Κεσέρ; ἠρώτησεν αὐ-
τόν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Εἰμὶ πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς
ἐκδρομῆς ταύτης.

— Τῆς ἀληθῶς στρατιωτικῆς. Οἱ χω-
ροφύλακες συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν
γραφικότητα τῆς εἰκόνος.

— Ἀλλὰ πρέπει, κύριε εἰσαγγελεῦ, νὰ
φαντασθῇ τις αὐτοὺς ἐνδεδυμένους συμ-
φώνως τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, διότι τὸ Πενοὲ
εἶναι ὅλως μεσαιωνικόν.

— Τὸ γνωρίζεις;

— Ἐκ φήμης. Οὐδεὶς μεταβαίνει ἐκεῖ.
Κεῖται ἐν μέσῳ τῆς χέρσου.

Καθ' ὁδὸν καὶ ἄλλοι χωροφύλακες ἡ-
νώθησαν τῇ συνοδίᾳ.

Ὁ Μισὸ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ ἀκόλουθοι
ὁ Κρελοῦς καὶ ὁ Πισερὺλ ἐπλησίασαν καθ'
τὴν στιγμὴν ἡ συνοδία ἀφικνεῖτο ἐπὶ τῆς
πλατείας καὶ παρτάσσεται ὡς εἰς μάχην
ἐνώπιον τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Καουσάκ.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν, ὁ δὲ Μισὸ
ἀφιππεύσας ἔκρουσε διὰ τοῦ ρόπτρου τὴν
θύραν τοῦ πυλῶνος τῶν Κερανδάλ.

Ἀνωθεν τοῦ ρόπτρου ὑπῆρχε στρογ-
γύλη θυρὶς κιγκλιδωτή.

Ἡ Ροζίνα σπεύσασα εἰς τὸν κρότον ἔ-
δειξε τὸ ἐξ ὀργῆς ἐρυθρὸν πρόσωπόν της
εἰς τὴν θυρίδα.

— Τι θέλετε; ἠρώτησεν.

— Ἀνοῖξον.

— Διατί;

Ὁ Μισὸ πρόεφερε τὴν λέξιν ἀποστασία
καὶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Οὐδὲν ἄλλο ἐζήτουν εἰμὴ νὰ ἀνα-
κρίνωσι τὴν Μαριάνναν Κερανδάλ.

— Εἶναι ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ροζίνα σύρνοντας
τὰς δύο σιδηρὰς ράβδους, αἵτινες ἔκλειον
τὴν εἰσόδον.

— Μόνῃ; ἠρώτησεν ὁ Μισὸ.

— Μόνῃ μὲ τὴν δεσποσύνην Ἀγνήν.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Ἐξήλθον. Δὲν τοὺς εἰδοποιήσατε
ὅτι θὰ ἔλθετε. Ἐπειτα δὲν σὰς ἔχουν ἀ-
νάγκην!

Ἡ Ροζίνα εἶχε τὸ ὕψος ἀλέκτορος ἐν
μάχῃ ἀνυψουμένου ἐπὶ τῶν ποδῶν του
καὶ ἀποδεχομένου πρόκλησιν.

Ἄλλ' ἡ ἔντιμος μορφή τοῦ κυρίου Ὁ-
βερτέν καὶ οἱ καθησυχαστικοὶ λόγοι τοῦ
εἰσαγγελέως κατηύνασαν αὐτὴν.

ᾠδήγησε τοὺς δικαστὰς εἰς τὸ δωμα-
τίον τῆς ἀσθενοῦς λέγουσα αὐτοῖς:

— Ἐλθετε. Ἡ Μαριάννα θὰ σὰς ἀπο-
κριθῇ εἰς τὸ κρεβάτι, διότι δὲν ἔμπορεῖ
νὰ σηκωθῇ.

Καὶ πρὸς τὸν Μισὸ:

— Τὸ ξέυρετε ὅτι ἡ Μαριάννα εἶναι
τρελλή!

— Ἐλα, σιώπα, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ.
Συμβαίνουν σπουδαῖα πράγματα.

— Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπεσθε, προδότα,
εἶπεν αὐτῷ ἡ Ροζίνα. Θὰ γίνετε αἰτία
συμφορᾶς!

Ὁ κλητῆρ γραμματεὺς ἐσταμάτα ἀνὰ
πᾶν βῆμα.

— Ἐξάισιον! Ὁεῖον! μικρὸν φρούριον!
εἰμαι ἐρωτευμένος! ἀνεφώνει.

Ἄλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἦτο ἐρωτευμέ-
νος μὲ τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖνος ἠτένιζε τὴν
ὑπηρετίδα μετ' ἐκφραστικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄλλ' ὁ κόμης δὲ Βουζιέρ ὑπὸ ἄλλου
κατελήφθη αἰσθήματος, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δωματίον τῆς παράφρονος.

Ἡ Ἀγνή, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ὡ-
χρὰ καὶ τρέμουσα ἵστατο παρὰ τὸ προσ-
κεφάλαιον τῆς μητρός της.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τὰ πάντα ἐλησμόνησεν
ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς ἐκείνης καλλονῆς,
ἐνῷ ὁ γραμματεὺς, ἀπὸ τοῦ παραθύρου,
ἀπεθαύμαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενον
πανόραμα.

— Γραφικώτατον, ἔλεγε, μοναδικόν!

Ὁ ἀνακριτὴς ἀπέσπασε τῆς ἐκστάσεως
τὸν κλητῆρα λέγων αὐτῷ:

— Γραμματεῦ, γράψατε.

Μετὰ τὴν προσπάθειαν ὅπως λάβῃ
παρὰ τῆς παράφρονος λογικὴν τινα ἀπάν-
τησιν:

«Οὐδεμίαν ἡδυνήθημεν νὰ λαβώμεν
πληροφορίαν παρὰ τῆς Μαριάννας Κεραν-
δάλ, ἥτις φαίνεται πάσχουσα βεβαίως
ὑπὸ παραφροσύνης».

— Σὰς τὸ εἶπα, εἶπεν ἡ Ροζίνα.

— Σιωπῇ!

— Ναί, μὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ταρασ-
σετε μίαν δυστυχῆ.

— Θὰ σιωπήσῃς!

Ἡ μικρὰ μὲ διασκεδάζει, εἶπε καθ' ἑαυ-
τόν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τί, δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ὁμι-
λῶμεν. Ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Χωροφύλακες! εἶπεν ἐπιτακτικῶς
ὁ δικαστής.

Ὁ Μισὸ πρόεβη.

— Ἀπαγάγετε αὐτὴν τὴν κόρην.

— Ποῦ! εἶπεν ἡ Ροζίνα ἀπειλητικῶς.

— Ἐξῶ, εἰς τὴν αὐλήν, μακρὰν ἀπὸ
ἐδῶ.

— Θα σ'εσ υπακούσω, κύριε, είπεν ἡ ὑπηρέτης, διότι εἴσθε γέρον σεβαστός, ἀλλ' αὐτὸς νὰ μὴ μὲ πλησιάσῃ!

Ὁ Μισὸ προέβη ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν, ἀλλ' ἡ Βρεττανίς ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα κραυγάζουσα:

— Μὴ μὲ ἐγγίσης σύ, ληστή, εἰδεμὴ σὲ κτυπῶ.

Ἦν γενναία ἡ Ροζίνα, καὶ ἐπιφοβὸς ἐν τῇ ὀργῇ της.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

Εἰς τὸ προσέχεις:

A. B.

ΥΠΟ

JULES LERMINA

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἐδραμες νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, καὶ ἔπραξες καλῶς... ἔσφαλλες ὅμως εἰς τὸ μέσον. Δὲν εἶχες ἐγγχειρίδιον; Διατί ἐπορεύθης, χάριν ἐκδικήσεως, εἰς Κρεμῶναν νὰ προσκαλέσῃς τὸν ξένον;

— Σκέπτεται τὸ πάθος;... Ἄν ἦμην κύριος τῶν κινημάτων μου, θὰ μὲ ἠπάτων τόσον αἰσχροῦς; Ὅτε τὸ λογικὸν ἀνελάμβανε τὸ κράτος τοῦ καὶ ἤρχιζον νὰ σκέπτομαι τὰς συμφορὰς μου, φωνή, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη οὐρανόθεν, μὲ ἐπέπληττε κραυγάζουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου... ὦ! εἶμαι μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἐνοχός. Ἐν τῇ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα μονῇ τοῦ Ἀγίου Βικτωρίνου, ἀρχαῖος ὑποτελής τῆς οἰκογενείας μου, ὁ δολοφόνος αὐτὸς τῆς μητρός μου, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν δόλον...

— Ἀλλὰ διατί σὲ ἐξήγειραν κατ' ἐμοῦ; Διατί διέφθειραν τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ; Διατί ἀνέθεσαν τὸν ὀλεθρόν μου εἰς τὸν βραχίονα, ὅστις μὲ ὑπερήσπιζε;... Ἐλεῖπον κακοῦργοι ἀπὸ τῆς γῆς; Τοῦτο εἶναι φοβερόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω. Τότε δὲ τί ἔπραξες;

— Ἐκλαυσα ἐκ λύσσης καὶ ἔσπευσα νὰ σώσω τὸν ἀγαθόν μου κύριον. Παρὰ τὴν Ἀγίαν Ἀγάθην τῶν Γόθων, μὲ συνέλαβον καὶ μὲ ἔφερον εἰς Βενεβέντον, ὅπου μὲ ἔρριψαν εἰς σκοτεινὴν εἰρκτήν. Ἐκεῖθεν, διὰ τῆς θύρας, ἤκουσα τὴν καθ' ὕμῶν συνωμοσίαν. Ἀλλ' ἦμην καταδικασμένος ν' ἀποθάνω τῆς πείνης, καὶ θὰ ἀπέθνησκον ἂν ἄλλος δὲν μὲ ἔσωζεν... Ἡ εὐγενὴς ὕμῶν θυγάτηρ μὲ ἔσωσε.

— Καὶ εἰς σὲ ποῖος τὸ εἶπε;

— Πολλοὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου,

ὦ πάτερ μου Εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ Καζέρτα καταληφθεὶς τὴν νύκτα εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημα...

— Καὶ τότε ἦλθον ὅπως φανερῶσω ὑμῖν...

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ ἀπεκάλυψες τὰ ὀνόματα; Πρὸς τί τὸ μυστήριον;

— Βασιλεῦ, ὁ Ρινάλδος τοῦ Ἀκουίνου, ἂν καὶ μὲ κατέστησεν ἐνοχόν, ἂν καὶ πολλὰκις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν μου, ὅμως μοὶ εἶναι ἐξ αἱματος συγγενής... Ὁ χρόνος θὰ φωτίσῃ τὸ γεγονός τοῦτο... Ὡδήγησα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ συνωμῶται, διότι οὐδὲν καλλίτερον ἐσκέφθην. Ἠλπίζα δὲ ὅτι χάριν τῆς πίστεώς μου θὰ ἐσυγχωρεῖτο ἡ ἀπιστία τοῦ συγγενοῦς μου. Ὁ Θεὸς ἠδόκησε νὰ διατάξῃ ἄλλως. Τότε ἠθέλησα νὰ σώσω αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης. Τὸν ἐσυμβούλευσα διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀτιμίας... Ἀφρων! ἐπίστευα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἐπιδεκτικὸς μετανοίας. Ἐπεδίωξα τὸν θάνατον τοῦ Τσέρρα, διότι ἦτο ὁ μᾶλλον κινδυνώδης· οὕτως ἤλπισα νὰ τρομάξω τοὺς λοιποὺς τῶν συνωμοτῶν καὶ νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ μου, τὸν κίνδυνον.

— Καὶ ἔφυγον πάντες οἱ προδόται;

— Ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐγνώριζον, κατέφυγον μετὰ τοῦ Καζέρτα εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα φρούρια.

— Ἐπραξες τὸ ἀγαθὸν ἐκουσίως, τὸ δὲ κακὸν κατ' εἰσήγησιν ἄλλων. Πολλοὺς κινδύνους διέτρεξας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ εἶσαι ἀξίος ἀμοιβῆς. Θὰ τὴν ἔχῃς.

— ὦ γλυκύτατέ μου κύριε, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο ἢ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ ὑμῶν... Φυλάξατε τὰς ἀμοιβὰς δι' ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἰς αὐτὰς ἀποβλέπουσιν ἐργαζόμενοι. Ἐγὼ μίαν μόνην ἀμοιβὴν ἤθελα, ἀλλ' αὕτῃ δὲν εἶναι δι' ἐμέ, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ζητήσω. Ἀγαπῶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν Ἰόλην, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔρωτος τῶν ἁγίων.

• Χάριν αὐτῆς ἠγωνίσθην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑμετέρας στέψεως καὶ ἐνίκησα... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην ἄνδρεως... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην εὐγενής... Ἐκάστη τῶν πράξεών μου, ἐκάστη τῶν σκέψεών μου, ἓνα μόνον εἶχε σκοπόν, νὰ ἀρέσῃ εἰς αὐτήν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξορίσω τώρα ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν εἰκόνα της... οὐδ' ἐκείνη δύναται... Ἀγαπώμεθα, ἀλλ' ὁ ἔρως ἡμῶν εἶναι ἀνελπίς... καὶ δὲν θέλωμεν νὰ ἐνωθῶμεν ἡ ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Ὅχι, ἐνώθητε ἐν τῇ ζωῇ... Ἐσώσας αὐτήν· εἶναι ἰδική σου... Ἀλλὰ πρόσεξε καλῶς, πρὶν ἢ τὴν δεχθῆς, εἶπε μειδίων ὁ Μαμφρέδης. Πρόσεξε καλῶς... εἶναι ὀλέθριον δῶρον αὐτὸ τὸ ὅποιον σοὶ κάμνω.

— Ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς Ἰόλης καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν κολασμένων θὰ μοὶ φαίνωνται οὐράνια ἄσματα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐδεὶς δύναται νὰ φύγῃ τὸ πεπρωμένον του. Δὸς μοι τὴν

δεξιάν, Ρογήρε, καὶ σὺ Ἰόλη δὸς μοι τὴν ἰδικήν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Μαμφρέδης ἔλαβε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ ἦνωσεν αὐτάς. Τὸ ἐτοιμόσβεστον πῦρ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν κεκαυμένων δαυλῶν, ἀνέδωκε τρέμουσαν λάμψιν κυανὴν, (ἔχουσιν πράγματι τὸ χρῶμα, ὅπερ πιστεύουσι τὰ πλήθη ὅτι λαμβάνει ἡ φλόξ τῶν λαμπάδων, ὅταν σκιά τις διέρχεται παρ' αὐτάς). Ἡ ἀναλαμπὴ ἐκείνη τῆς πυρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου, ὅπερ ἐφαίνετο ἀποπνέον θλίψιν. Ὁ χρόνος εἶχε θέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς τὴν σφραγίδα τῶν διαρρευσάντων ἐτῶν. Ἄλλοτε ροδόχρουν, ἦτο τότε ὠχρόν. Αἱ παρειαὶ τοῦ εἶχον ἀπολέσῃ τὴν δροσερότητα των. Ὁ Μαμφρέδης εἶδεν ἐν αὐτῷ, ἡ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν ζῶσαν εἰκόνα νεκρᾶς, ἥς οὐδέποτε ἀνεμνήσκειτο, χωρὶς νὰ στεναλίζῃ, καὶ ἥς ἡ μνήμη, ἂν ἐπήρχετο αὐτῷ ἐν μέσῳ παιδρὸς ἄσματος, τὸ ἄσμα ἐσβέννυτο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν. Ἀπεμάκρυνε βιαίως τοὺς δύο νέους ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον ἐξικνούντο αἱ χεῖρές του, καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὅχι, σ'εσ ὀρκίζομαι εἰς πάντας τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνωθῇτε ποτέ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔρρηξα κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνιῶντες ἤθελον νὰ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν, ὅτε αἰφνης ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιαζόντων καὶ ἐφάνη φῶς ἐρχόμενον ἐκ τῆς περὶ τὸ δάσος πεπατημένης ὁδοῦ.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης καὶ λαβὼν στάσιν ἀπηλπισμένης ἀμύνης ἔστη ἐνώπιον τῶν οἰκείων του.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος καὶ καλύψας τὴν Ἰόλην διὰ τοῦ σώματός του, ὤθησε διὰ τοῦ σαρωτήρος τῆς λόγης τοῦ τὸν Γίνον, ὅστις ἐκοιμάτο βαρύτατα. Ὁ Γίνος ἠγέρθη καθιδρῶς, ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του, ἔψαυσεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως καὶ ἐκραύγασεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ φόβου:

— Ἀ! δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι μοὶ ἀπέκοψαν αὐτήν; Καὶ ὅμως τὴν ἔβλεπον ἐμπεπηγμένην ἐπὶ τοῦ πασσάλου... Ἀ! ἦτο κακὸν ὄνειρον!...

— Γίνε!... οἱ ἐχθροί... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω ἡ φῶτα... Ἀγίε Ἀμβρόσιε!... τὰ φῶτα δὲν εἶναι ἐχθροί... δυνατόν νὰ ἦναι καὶ φίλοι... Εἶναι νομίζω καλὸν νὰ κατοπτρεύσω...

Καὶ ἐγερθεὶς δι' ἐνός πηδήματος, ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν του, ἔλαβε τὴν λόγχην του καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ φῶτα.

— Ὅχι, δὲν θὰ πορευθῇτε μόνος... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης... καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Γίνος.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ μείνω, ἔσπευσε